

στή μιὰ κάνουλα, ὡς ποῦ τὴν ἔβγαλε καὶ χύθηκε ὅλο τὸ κρασί, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ὁ καρροτσιέρης. Ὄταν καμιά φορά κοιτάζε πίσω του, εἶδε ὅτι τὸ κάρρο ἔσταζε λίγο, ἔφαζε τὰ βαρέλια καὶ βρῆκε πῶς τὸ ἔνα εἶταν ἀδειανό. «Ἄχ, ὁ φτωχὸς ἐγὼ!» φώναξε. «Ὁχι ἀρκετὰ φτωχὸς ἀκόμα», εἶπε ὁ σπουργίτης καὶ πέταξε στὸ κεφάλι ἐνὸς ἀπ' τὰ τρία ἄλογα καὶ ταιμπῶντας τοῦ ἔβγαλε τὰ μάτια. Ὄταν ὁ καρροτσιέρης εἶδε τοῦτο, πῆρε τὸ τσεκούρι του καὶ ἤθελε νὰ χτυπήσῃ τὸ σπουργίτη· αὐτὸς ὅμως πέταξε στὰ ὕψη, καὶ ἔτσι ὁ καρροτσιέρης βάρωσε τ' ἄλογό του στὸ κεφάλι καὶ τὸ ἔφηκε νεκρό. «Ἄχ, ὁ φτωχὸς ἐγὼ!» φώναξε. «Ὁχι ἀρκετὰ φτωχὸς ἀκόμα», εἶπε ὁ σπουργίτης, καὶ ὅταν ὁ καρροτσιέρης προχώρησε μὲ τὰ δύο του ἄλογα, χύθηκε ὁ σπουργίτης πάλι ἀποκάτω ἀπὸ τὸ σκέπασμά καὶ ἔβγαλε μὲ τὴ μύτη του καὶ τὴν κάνουλα τοῦ δευτέρου βαρελιού, ὥστε ὅλο τὸ κρασί χύθηκε κάτω. Ἄμκ τὸ νοίωσε τοῦτο ὁ καρροτσιέρης, φώναξε πάλι: «Ἄχ, ὁ φτωχὸς ἐγὼ!» ἀλλὰ ὁ σπουργίτης ἀποκρίθηκε: «Ὁχι ἀρκετὰ φτωχὸς ἀκόμα», ἔκατσε στὸ κεφάλι τοῦ δευτέρου ἄλογου καὶ τοῦ ἔβγαλε τὰ μάτια. Ὁ καρροτσιέρης ἔτρεξεν ἐκεῖ καὶ θέλησε μὲ τὸ τσεκούρι του νὰ χτυπήσῃ τὸ σπουργίτη, ἀλλ' αὐτὸς πέταξε στὰ ὕψη καὶ ἔτσι τὸ τσεκούρι πέτυχε τὸ ἄλογο καὶ τὸ ἔφηκε κόκκαλο. «Ἄχ, ὁ φτωχὸς ἐγὼ!» «Ὁχι ἀρκετὰ φτωχὸς ἀκόμα», εἶπε ὁ σπουργίτης, ἔκατσε στὸ κεφάλι τοῦ τρίτου ἄλογου καὶ τοῦ τσίμπασε τὰ μάτια. Ὁ καρροτσιέρης ἀπάνω στὴ φούρκα του θέλησε νὰ τὸν χτυπήσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε, κ' ἔτσι βάρωσε καὶ τὸ τρίτο του ἄλογο κατακέφαλα καὶ τὸ ἔφηκε ξερό. «Ἄχ, ὁ φτωχὸς ἐγὼ!» φώναξε. «Ὁχι ἀρκετὰ φτωχὸς ἀκόμα», ἀποκρίθηκε ὁ σπουργίτης, «τώρα θὰ σὲ κάνω καὶ στὸ σπῆτι σου φτωχό», καὶ πέταξε.

*

Ὁ καρροτσιέρης ἔφηκε τότε τὸ ἀμάξι καὶ πῆγε στὸ σπῆτι του καταφουρισμένος καὶ γεμάτος ἀπὸ θυμό. «Ἄχ!» εἶπε στὴ γυναῖκα του, «τί δυστυχία ποῦ μ' ἦρε! Τὸ κρασί χύθηκε καὶ τὰ ἄλογα καὶ τὰ τρία σκοτώθηκαν». «Ἀλλοίμονο, ἀντρούλη μου», ἀποκρίθηκε αὐτή, «τί κακὸ πουλὶ εἶν' αὐτό, ποῦ ἦρθε στὸ σπῆτι μας!» Ἐμάζεψε οὐλα τὰ πουλιά τοῦ κόσμου, τάφερε ἀπάνω στὴ σοφίτα καὶ τώρα τρῶνε τὰ σιτάρια μας, ποῦ εἶναι ἐλεῖ ἀπλωμένα». Τότε αὐτὸς ἀνέβηκε ἀπάνω καὶ καθόνταν ἐκεῖ χίλιες χιλιάδες πουλιά, ποὺ εἶχαν φάει τὰ σιτάρια καὶ ὁ

σπουργίτης βρισκότανε στὴ μίσση. Ὁ καρροτσιέρης τότε φώναξε: «Ἄχ, ὁ φτωχὸς ἐγὼ». «Ὁχι ἀρκετὰ φτωχὸς ἀκόμα», ἀποκρίθηκε ὁ σπουργίτης. «Θὰ σοῦ κοστίσῃ κι αὐτὴ τὴ ζωὴ σου ἀκόμα» καὶ πέταξε ὄξω.

*

Ἀποῦ ὁ καρροτσιέρης ἔτσι ἔχασε ὅλο τὸ βίος του, πῆγε κάτω στὴν κάμαρα καὶ ἔκατσε πίσω ἀπὸ τὴ σόμπα γεμάτος ἀπὸ θυμό καὶ φαρμάκια. Ὁ σπουργίτης ὅμως ἔκατσε ἀπ' ὄξω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ φώναξε: «Καρροτσιέρη, θὰ σοῦ κοστίσῃ τὴ ζωὴ σου». Τότε ἄρπαξε αὐτὸς τὸ τσεκούρι του καὶ τὸ πέταξε κατὰ τὸν σπουργίτη, ἀλλὰ ἔσπασε μόνο τὰ τζάμια καὶ δὲν πέτυχε τὸ πουλὶ. Ὁ σπουργίτης τώρα πιά χύθηκε μέσα, ἔκατσε ἀπάνω στὴ σόμπα καὶ φώναξε: «Καρροτσιέρη, σοῦ κοστίζει τὴ ζωὴ σου». Αὐτὸς μουρλὸς καὶ τυφλὸς ἀπὸ τὸ θυμὸ σπάζει τὴ σόμπα κ' ὕστερα, καθὼς ὁ σπουργίτης πετοῦσε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά στὴν ἄλλη, οὐλα τὰ μύμπαλα τοῦ σπιτιοῦ, καθρέφτες, καρέκλες, τραπέζια καὶ στὸ τέλος καὶ τοὺς τοίχους τοῦ σπιτιοῦ του, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν πετύχῃ. Τέλος πάντων ὅμως τὸν ἔπιασε μὲ τὸ χέρι. Τότε εἶπε ἡ γυναῖκα του: «Νὰ τὸν σκοτώσω;» «Ὁχι», φώναξε, «αὐτὸ θὰ εἶτανε μικρὴ τιμωρία, αὐτὸς πρέπει νὰ πεθάνῃ μὲ πιὸ φρικτὸ θάνατο, θέλω νὰ τὸν φάω», τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν ἔφαγε διὰ μιᾶς. Ὁ σπουργίτης ἔμωσ ἄρχισε νὰ φρουχτράῃ μέσα στὴν κοιλία του, πέταξε πάλι ἀπάνω στὸ στόμα τοῦ καρροτσιέρη, ἔβγαλε τὸ κεφάλι καὶ φώναξε: «Καρροτσιέρη, γιὰ οὐλο τὸν κόσμο! Θὰ τὴ χάσῃς τὴ ζωὴ σου!» Ὁ ἄντρας τότε δίνει στὴ γυναῖκα του τὸ τσεκούρι καὶ λέει: «Γυναῖκα, σκότωσε τὸ πουλὶ στὸ στόμα μου!» Ἡ γυναῖκα βάρει, ἀλλὰ ἀντὶ νὰ χτυπήσῃ τὸ σπουργίτη, πιτυχαίνει τὸν ἄντρα τῆς στὸ κεφάλι καὶ τὸν σκοτώνει. Ὁ σπουργίτης ὅμως πετάει στὰ ὕψη καὶ φεύγει.

Μετάφρ. Α. Steinmetz.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

(Στὸν κ. Μυστικοζώη)

Δυὸ πόλους ἀνακάλυψες, κ' αὐτὸ πολὺ καλὸ,
Ἄλφα μὲς' στὸν ἐγκέφαλο, Θῆτα στὸν ἀράλο,
κ' ἔγινε μὲ τὸ ἔργο σου ἐπιτοῦ τὸ ἐπίσημο
ὁ Ἄ λ φ α σου γιὰ δέσιμο κ' ὁ Θ ῆ τ α σου...γιὰ λύσιμο!

Γ. ΠΕΡΙΠΛΟΚΑΣΗΣ

B.

Περασμένα τὰ μεσάνυχτα. Ὁ γέρο Παῦλος ὑπνοχορτασμένος ἀνασηκώθηκε στὰ ρούχα καθὼς εἶτανε πλαγιασμένος δίπλα στὸ τζάκι ἔρριξε λίγα κλήματα στὴ φωτιά καὶ τὸ κούτσουρο ποῦ κρυφάκιγε ἀπὸ βραδὶς σκόρπησε ἄξαφνα κόκκινες ἀντιφεγγιές. Σηκώθηκε κ' ἡ γριά του σὰν πάντα κ' ἔχωσε τὸ μπρίκι στὴ φωτιά. Τὸ κρῦο δρῦμὺ καὶ μέσα στὸ λαμπαδιαστὸ τριζοβόλημα τοῦ ξύλου, ὅλο γλύκα τὸ σούρισμα τοῦ τρελλοβοριά.

Οἱ δυὸ γέροι, ἄγνωπτημένο ἀντρόγυνο, τὰ λέγανε σιγὰ σιγὰ.

— Τί τοῦρθε τοῦ βλοημένου — μουρμούριζε ἡ γριά κενώνοντας τὸν καφέ στὰ δυὸ φλυτζάνια— ἐμεῖς εἴμαστε φτωχοὶ ἀθρώποι κι ὁ Θεὸς τὸ ξέρει πῶς τὰ βολιέθουμε μὲ τόση φαμίλια.

— Ψυχικὸ γριά, τί νὰ γίνῃ. Ἐπειτα ὅπως κι ἂν τὸ κἀνης συγγενής μας εἶναι, ἄς εἶναι κι ἀποξινός. Τί θὰ γινόντανε χωρὶς ἐμάς.

— Νὰ δουλέψῃ.

— Ἐνας λόγος εἶναι αὐτό. Μ' ἀποῦ εἶναι σακάτης χέρι καὶ πόδι;

Ἡ γριά δὲν ἀποκρίθηκε. Πῆρε στὸ χέρι τὸ φλυτζάνι ἀχνιστό κι ἄρχισε νὰ ρουφᾷ ἄργα μισοκλείνοντας σὲ κάθε ρουφιζιὰ τὰ μάτια. Ὁ γέρο Παῦλος ἀνακάτεβε τὴ φωτιά. Φαινότανε συλλογισμένος. Κάποτε εἶπε κοιτάζοντας τὴ γριά του στὰ μάτια.

— Κάτι συλλογίστηκα. Γιὰ δουλειὰ αὐτὸς δὲν εἶναι. Νὰ τονε μάθουμε λίγα γραμματάκια, ξέρει καὶ κατιτίς. Ἐπειτα μπαίνει πουθενὰ γραφίης καὶ βγάξει τὸ ψωμί του.

Ἡ γριά σκέφτηκε λίγο.

— Ἄμ τὰ ἔξοδα τὰ συλλογίστηκες;

— Ἀπὸ τὸ λίγο ποῦ ἔχουμε θὰ φάῃ κι αὐτός. Ἄλλο ἐγὼ συλλογιέμαι. Θὰ δεχτῇ στὴν ἡλικία ποῦ εἶναι νὰ ξαναπαῖ σχολεῖ;

Ὁ Βασίλης κοιμότανε στὴν πλαγιὴν κἀμαρα μὲ τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ. Κεῖνο τὸ βράδυ δὲν εἶχε ὑπνο καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἔκουσε τί λέγανε οἱ γέροι. Τὸ καταλάβαινε καὶ μόνος τοῦ πῶς τούτ' εἶτανε βέρος γιὰτί κι αὐτοὶ φτωχοὶ ἀθρώποι εἶτανε. Τὸ φερνε ἀπὸ δῶ τὸ γύριζε ἀπ' ἐκεῖ ὅλη τὴ νύχτα ὅπως

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξωτε-
ρικό Δρ. χρ. 10
20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κίσσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ἐμπορευτοῦ Οἰκονομικῶν Σταθμοῦ Τροχιόδρομου (Ὁφθαλματροεῖο), Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ὁδὸς Σταθίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλῆ).

Ἡ συντρομὴ πληρώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΚΑΠΟΥ

διαβάσαμε πῶς τὴν περασμένη Κυριακὴ τὰπο-
μεσήμερο ἀνταμώθηκε στους δρόμους μιὰ δια-
δήλωση πατριωτικὴ μὲ μιὰ παρέα μασκαράδες
καὶ πῶς τόσο θύμωσαν οἱ πατριῶτες ποῦ εἶ-
δαν ἀθρώπους νὰ γλεντάνε σήμερα ποῦ κιντυ-
νεύει ἡ Μακεδονία καὶ ποῦ ἡ Ρουμανία κιλ.
ὥστε λίγο ἀκόμα καὶ θὰ χειροτονούσανε γιὰ
καλὰ τοὺς μασκαράδες.

Στὴν περίστασι αὐτὴ κ' οἱ δυὸ εἶχανε δί-
κιο κ' οἱ πατριῶτες νὰ θυμώσουν, νὰ κάνουνε
δηλ. τὸ κέφι τους, κ' οἱ μασκαράδες νὰ γλεν-
τήσουνε, νὰ κάνουνε δηλ. τὸ δικό τους τὸ κέφι.
Γιατί, κύριέ μου, δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα
νὰ μοῦ ἐπιβάλλει τὸ κέφι σου, καθὼς δὲν ἔχεις
καὶ καμιά δύναμη νὰ μὲ πείσεις πῶς περισσό-
τερο ἀγαπᾷς καὶ συλλογιέσαι τὴν πατρίδα ἢ
ἀφεντιὰ σου ποῦ τριγυρνᾷς στους δρόμους καὶ
ἐξαλαργγιάζεσαι φωνάζοντας «Κάτω οἱ Βουρ-
γάροι!» καὶ «Φωτιά στους Ρουμάνους!», ἀπὸ
μὲνὰ ποῦ φορᾶω ἕνα ντόμινο σήμερα ἢ μιὰ

κι ἂν τόκανε, πάντα εἴρισκε πῶς ὁ μπάρμπας του
εἶχε δίκιο. Καὶ τὸ πρῶι σὰν τὸν ἐπῆρε κοντὰ του
γιὰ νὰ τὸν κουβεντιάσῃ, ἀμείσως εἶπε τὸ καί.
γέρο Πικύλος ἀπόρησε.

— Τί καλόβολο παιδί, εἶπε.

Γ.

Κλεισμένος σ' ἕνα κἀμαράκι μελετᾷ ὁ Βασίλης
νύχτα καὶ μέρα. Τὸ σχολεῖ εἶτανε στὴν πρωτεύουσα
τρεῖς ὥρες μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριό του. Κάθε Σάββα-
τόβραδο ἄμκ σκολάζανε ἔφευγε καὶ ξαναγύριζε τὴ
Δευτέρα τὸ πρῶι φαρτωμένος τὸν τράστο μὲ τὸ ψωμί
τῆς βδομάδας. Πεζὸς πῆγαινε, πεζὸς γύριζε ὅσο
γιὰ τὸν κόπο οὔτε τοῦ ἀποφαινότανε, ἄς εἶτανε καὶ
κουτσός, ὅσο συλλογιζότανε τὴ ζεστασιὰ καὶ τὸ καλὸ
φαγάκι ποῦ τὸν περιμέναν ἔπειτα ἀπὸ τόση ξερο-
φαγία. Στὰ μαθήματα εἶταν πρῶτος. Οἱ δασκάλοι
τόνε παίνεθαινε κ' οἱ συμμαθητάδες του ποῦ στὴν
ἀρχὴ τὸν περιγελοῦσανε κατάλαβαν ἀμείσως πῶς
ἔχουνε νὰ κἀμουνε μὲ καλλίτερο τούς. Ὁ μπάρ-
μπας του ποῦ ἄμκ ἐρχότανε γιὰ δουλειὰ στὴ χώρα